

הרצאתו של גיא צונג, עו"ס יתד בצפת

כנס יתד ה-2, פברואר 2019

שמי גיא צונג-עו"ס יתד בצפת. נשוי לסמדר ואב לשישה (4 בגיל יתד), מחזיק ב3 תארים בסיכון-נער בסיכון, בוגר צעיר בסיכון ובוגר לא צעיר בכלל בסיכון. הוזמנתי לשתף אתכם בזווית האישית שלי כעובד יתד בצפת על האתגרים וההזדמנויות של צעירי יתד בדרך לעתיד.

עבודה סוציאלית הינה אחד המקצועות שההתפתחות האישית והמקצועית של העובד שלובות ומשפיעות באופן ישיר על השירות ולכן בחרתי לשתף אתכם בקצרה בתחנות בחיי שהביאו אותי למה שאני היום.

נולדתי בחולון ב1970 למשפחה עם עוגן משפחתי חזק ויציב, גדלתי בתנועות הנוער, בגיל ההתבגרות תהליכים פנימיים וסביבתיים הביאו אותי לנשירה מבית ספר, עזיבת בית ההורים ופטור מצה"ל על רקע נפשי. בגיל 20 התעוררתי ועם הרבה עזרה מהורי ומצה"ל, גויסתי ושירתתי כלוחם בגולני. חזרתי בתשובה, התחרדתי, עזבתי את הקהילה החרדית, חיפשתי את עצמי, ולבסוף מצאתי את עצמי במכללה האקדמית צפת, לומד לתואר ראשון בעבודה סוציאלית למרות שלא היו לי בגרות או פסיכומטרי.

כחצי שנה לאחר סיום הלימודים התחלתי לעבוד כעו"ס רכז תכנית "צעירים בונים" בצפת. זה הזמן לומר תודה למחלקה לשירותים חברתיים בצפת, לד"ר עדנה בוסטין-מחלוצות העבודה עם צעירים בישראל וללימור שבתאי דויסון-מנהלת התכנית הארצית בזמנו, על ההזדמנות להיכנס לעולמם של צעירים במצבי סיכון.

מטרת התכנית הייתה התייצבות רגשית ופיזית והשתלבות כלכלית, חברתית, על ידי רכישת מיומנויות בקורס מקצועי, פעילות סדנאית, חברתית ושיחות פרטניות. אוכלוסיית היעד הייתה בוגרים צעירים מצפת, דור שני לחוזרים בתשובה. צעירים שנפלטו ממוסדות חינוך, התרחקו מאורח החיים של הקהילה והתנסו בשלל התנהגויות מסכנות. במשך השנים הצעירים האלה פיתחו חוסר אמון ביכולותיהם, במבוגרים הסובבים אותם ובממסד. חוסר אמון שנבע מאוסף של חוויות דחייה וכישלון, מהורים שהעבירו מסר של חוסר אמון בממסד ושעמדו מבלי דעת והגנו על דמויות פוגעות, מאנשי "חינוך" שלא האמינו בהם ולפעמים פגעו בהם, ומהיתקלויות עם שוטרים, שופטים, קציני מבחן ועו"סים.

אחד הקולות הדומיננטיים שעלו בסיכומים ובהערכות בסוף התכנית היה שהצעירים הצביעו על שינוי באמון. אמון בעצמם ובדמות בוגרת חיובית. איני מתיימר שתהליך של שנתיים הביא לאמון מלא, בטח לא בממסד, אך לכל הפחות נוצר סדק בחוסר האמון הגורף ששרר קודם.

מהו המתכון לאמון-או כיצד יוצרים סדק?

הדבר הראשון שצריך הוא דמות מיטיבה לאורך זמן: דמות לא שיפוטית, מכבדת, גם כשצעיר נסוג, נעצר חוזר לשימוש בסמים, לא מגיע לפעילות או פגישה, לא מוותרים עליו, הולכים לביתו, מלווים לבית המשפט, או לחקירה או מתערבים בתנאי מעצר, זכור לי צעיר שנעצר באמצע תקופת מבחנים, נפגשתי עם קצין החקירות והבאתי לביטול מעצר הבית ללא תנאים מגבילים.

הקשר לא נגמר כשהתכנית נגמרת, גם שנים לאחר סיום התכנית אני עדיין שולח לצעירים אסמסים בכל ערב שבת וחג.

אבל הקשר לא מספיק, וכאן נכנס עוד פרדוקס – אישי ומקצועי. כדי לייצר אמון אצל הצעירים אנחנו כמלווים צריכים להחזיק מידה מסוימת של אי אמון במערכות שאנחנו עובדים בהן ועובדים איתן. זה אולי נשמע לכם לא קונפורמיסטי אפילו חתרני. אבל אני מוצא שנדרשת ראייה ביקורתית על המערכות. צריך יכולת להחזיק בו זמנית הבנה של המערכות וצורת העבודה איתן וגמישות בתפיסה ובפרקטיקה. להחזיק את המורכבות הזו של להיות חלק מהמערכת ולפעול אחרת מהמערכת. לשמור על הגבולות ולהגדיר אותם מחדש כל הזמן.

כעו"ס נתקלתי בפרדוקס ובדילמה הזו לא פעם. למשך, באחד הימים חזרנו לצפת לאחר יום פעילות חווייתית. ברגע שהקבוצה ירדה מהטיולית נעצרה ניידת סיור והשוטרים החלו לצעוד לכיוון הקבוצה (10 בוגרי שירות המבחן מתוך 20). צעדתי לקראת השוטרים, הצגתי את עצמי וביקשתי שיניחו לצעירים. החזקתי כאן קונפליקט בין שמירה על כבודם והגנה על זכויותיהם של הצעירים לבין פעילות משטרתית שיכול להיות והיה לה מקום. היכולת הזו לעמוד מול המערכת לצד הצעירים קנתה את אמונם ויצרה סדק באי האמון שרחשו לי ולמערכת.

גמישות כזו ניתן למצוא בכל מקום, גם במערכות שנראות לנו הקשיחות ביותר. למשל יום אחד הגעתי לפגישה עם בכיר בזרוע העבודה כדי לבקש אישור לפתיחת קורס המיועד לבעלי 12 ש"ל. שמחתי כשהוא הוכיח אותי ואמר "כל זמן שראיתי שאתה עובד עם צעירים מקצה הרצף (פגש אותם במהלך הקורסים) אני "מעלים עין גם אם יש בקבוצה פחות מ-20 או שחלק מהקבוצה לא עומד בדרישות הסף". כל עוד אתה ממשיך עם קצה הרצף תמשיך לקבל יחס מתחשב.

ליתד נכנסתי לפני כשנה, למרות השוני-בעיקר הרחבת התפקיד, מדובר בצעירים מרקע דומה עם עקרונות עבודה שווים. את אותם ערכים ועקרונות עבודה אני ממשיך ליישם גם עם הצעירים שאני מלווה ביתד.

אני ממשיך בקשר מיטיב וקבוע עם הצעירים. רק לפני שבוע יצאתי לחצר להמתין לאשתי שתשוב עם רכב עמוס מאירוע, פתאום זיהיתי צעיר שאני מלווה שהגיע לדירת רווקים באזור. עמדנו שעה בחוץ, בקור

של צפת, ועשינו הכנה למפגש שלו למחרת עם פסיכיאטר. צעיר אחר ששוהה במעצר בית ושנזכרתי בו במוצא"ש בהקשר של הכנס, "זכה" לשיחת טלפון להתעניין בשלומי.

אני ממשיך לייצג את הצעירים מול המערכות, גם אם זה אומר לחשוב מחוץ לקופסא ו"לכופף" קצת את המערכת. למשל במקרה של צעיר שנעצר פעמיים בעקבות חרדה והרמת קול מול שוטרים, העליתי בפני הצעיר וקצין המבחן מפגש בתחנת המשטרה להפגת החרדה.

אני מנסה להרחיב את החשיבה היצירתית הזו ולגרום למערכות לעבוד אחרת, בהתאם למה שהצעירים רוצים וצריכים. למשל יחד עם מנכ"ל מכללת צפת אנחנו בודקים הקמת פלטפורמה משותפת להשלמת השכלה, עם גורמים בקהילת חב"ד בעיר אני פועל להנעת הצעירים, וליצירת חזית בוגרת אחידה; עם מכינות ניצוץ ורמ"ד קהילה בלשכת הגיוס אנחנו חושבים על דרכי עבודה עם מתגייסים וחיילים; ועם צוותי המפתן וקידום נוער על יצירת רצף של שירות ומענה המותאם לבוגרי המפתנים.

אז איך אני יודע שזה המתכון הנכון? כאשר חייל שסייעתי לו לחזור לשירות אחרי שקיבל פטור, מתקשר בדרך הביתה לשאול אם אפשר להפגש – אני יודע שקשר לאורך זמן, אמון בצעירים מתובל בקצת יצירתיות וסקפטיות כלפי המערכת – הם המתכון הנכון.

בעתיד אני רואה בחזוני שיכלול שיתוף הפעולה בין משרדי הממשלה, השותפים בתכנית, שיוביל להשקעת משאבים מרובים יותר באוכלוסייה, העלאת גיל הצעיר. שכלול מנגנוני העבודה בין משרדי הממשלה לרשויות המקומיות. שיתוף פעולה בין המחלקות ברשויות המקומיות בהתאמה, בהובלת עוס יתד שישמש כשומר סף של הממסד וממנו ברשות המקומית שתאפשר שינוי מקומי שיתחבר לשינוי ברמה הארצית.

עובדי יתד אקטיביסטים המובילים תהליך שינוי חברתי ומסוגלים להכיל וליישם מדיניות ארצית ומקומית לצד עמידה על זכויות הצעירים.

צעירים שמודעים לזכויותיהם, צורכים שירותים מתוך תחושת שייכות, ולאחר מכן מובילים תהליכים של שינוי במקום מגורם.

הרצאתה של יעל כהן, מלווה בתכנית חסות לעצמאות

כנס יתד ה-2, פברואר 2019

היי, אני יעל ואני עובדת סוציאלית ורכזת מחוז ירושלים בתכנית מחסות לעצמאות. התכנית בשותפות של עמותת עלם ורשות חסות הנוער באגף תקון של משרד הרווחה. אנו מלווים זו השנה העשירית את בוגרי מסגרות חסות הנוער עם יציאתם לחיים עצמאיים בדגש על יצירת מרחבי התנסויות ופרוקאטיביות. במילים פשוטות זה הצעיר או הצעירה ואני ויאילה בוא נלמד איך מסתדרים הכי טוב בעולם הזה. אנחנו נפגשים עם כל צעיר וצעירה כחצי שנה בתוך מעונות החסות, ויחד עם צוות המסגרת אנו בונים תכנית יציאה ואחר כך מלווים אותם שנתיים בקהילה. אנשי המקצוע במסגרות הם השותפים איתם אנו יוצאים לדרך.

התבקשתי לספר על האתגרים שלי כעובדת עמותה ביצירת חיבורים בקהילה עם ועבור הצעירים. אז גם כי הכי קל לדבר על המציאות של הצעירים וגם, כי לאותה מציאות השפעה ישירה עלינו, העובדים. הצעירים שאנחנו מלווים לרוב, הם חסרי עורף משפחתי, או חוזרים למשפחות עם קשרים מאוד מורכבים, כמעט לכולם או לכולם יש מזוודה כבדה של טראומות ילדות, טראומות מיניות, וכמובן כל ההשלכות שהיא מביאה איתה, מנותקים מהקהילה ממנה באו, הרבה מהצעירים מתמודדים עם ריבוי בעיות- אובדנות, שימוש לרעה בחומרים ועוד ועוד ומעל הכל תחושת בדידות גדולה. אני רואה איך הדינמיקה של הטראומה באופן ישיר ומהיר עוברת גם אלינו, העובדים. חוסר האונים, הפחד והבדידות עלולים להפוך מהר מאוד לשגרת העבודה שלנו.

אני יכולה לומר שככל שצעירים וצעירות נמצאים יותר בקצה כך אני מתקשה לייצר יחד איתם ועבורם מעגלי תמיכה וגורמים נוספים. אנחנו שומעים הרבה- "היא אובדנית? לא אצלנו.. היא משתמשת? לא אצלנו.. היא נוטלת טיפול תרופתי? לא אצלנו... היא ברחוב? שתתחזק קצת ותבוא לטיפול..". החוויה היא חווית דחייה קשה.

גם בפעמים שזה כן מצליח אני שומעת את הכיוונים ההפוכים. "היא בטיפולנו.. אין צורך בעוד גורמים.. היא מפצלת.. נכון יותר שהטיפול יתרכז אצלנו.. וכו".

ובטראומה כמו בטראומה, מצאתי את עצמי כמה וכמה פעמים חסרת אונים, שונאת את המערכת ומרגישה שנשארנו אני והצעירה מול העולם. לאט לאט למדתי שחיבורים לשותפים בקהילה וחזקת מעגלי תמיכה וחוסן טבעיים של הצעירים הם חשובים ואף קריטיים לחיים עצמאיים. לשמחתי, בירושלים עובדי נוער וצעירים בארגונים רבים נוספים שותפים להבנה חשובה זו.

אני רוצה לספר על מקרה מהזמן האחרון, אשתדל להמעיט בפרטים מזהים. מיכל (שם בדוי), בת 20, סיימה מסגרת של החסות ביולי השנה. מדובר באחת הצעירות הכי חזקות ומתפקדות שיצאו מאותה

מסגרת השנה. בקשר יחסית טוב עם משפחתה, סגרה שירות לאומי (ראשונה!!) ב"נערות למען הקהילה" של בת עמי, מתגוררת בדירת שירות. בחודשיים הראשונים אחרי שיצאה לא הצלחנו להיפגש. כשנפגשנו, מיכל הייתה במצב ממש לא טוב... תיארה הרבה בלאגן, חוסר וודאות, כמו ילדה שזרקו לעולם שהיא לא מכירה את חוקי המשחק בו. יש לה את הרכזת בשירות הלאומי, הרכזת של המועדוניות, המעסיק שקיבל אותה לשירות, החברות, שהן כמו אחיות, ההורים שלה, שלמרות הציפייה הגדולה לחזרה הבייתה, הקשיים איתם לא נעלמו, סיפרה שהפסיקה לקחת את הטיפול התרופתי שלוקחת כבר שלוש שנים (!)...בקיצור בלאגן.

התחלנו לעשות סדר...שוחחתי עם אמא של מיכל, מצאנו מטפלת ומיכל התחילה טיפול, קנינו את הכדורים והתחלנו תהליך כניסה למעקב במרפאה פסיכיאטרית. בפגישה הבאה החלטנו לקיים פגישה עם כולם. בפגישה מיכל שיתפה על התחושות הקשות ובצורך שלה לסדר. חילקנו תפקידים ואת אופי התקשורת ואיך היא מתנהלת ביננו.

לפני כשלושה שבועות מיכל חוותה משבר גדול בשירות... דאגתי לה.....ולמרות כמה נסיונות לא הצלחנו לדבר. כמובן שגם נצבט לי שם הלב באיזור האגו שאני לא האדם הכי הקרוב אליה.. כשלא הצלחתי להשיג אותה פניתי לרכזות שלה ובישיחה עם המטפלת שלה, מיכל ביקשה למסור שקשה לה מאוד, אבל היא גם מאוד עטופה בשירות לאומי, מהמשפחה, מהחברות, שהיא מגיעה ומשתפת בטיפול וביקשה שאמשיך לנסות והיא תענה כשתוכל.

התחושה הזו שעם כל הדאגה, וגם עם הצביטה הזו של האגו, שהיא לא סתם, אני רוצה להיות משמעותית לצעירים, אבל אני רוצה יותר שבעוד שנתיים כשאסיים את הליווי של מיכל, מעגלי החוסן והתמיכה שלה יהיו חזקים, היא תהיה יותר חזקה ויודעת לנהל את חייה ואת מערכות היחסים שלה והיא תוכל לעמוד באתגרים שעוד צפויים לה. המתנה שבאה עם העבודה הזו, זה השותפויות והקשרים הקרובים שנוצרים ביננו לבין עובדים בארגונים אחרים ושותפים נוספים בקהילה. כי כמו שמיכל לא לבד עכשיו, גם אנחנו, העובדים שבקשר איתה, לא לבד.

רוצה לסיים עם המשפט הראשון של הרמן בפרק יחסי ריפוי בספר טראומה והחלמה. "גרעין חוויית הטראומה הנפשית הוא הנישול מכוח והניתוק מן הזולת, ולכן החלמה מבוססת על העצמה ועל יצירת קשרים חדשים. ההחלמה יכולה להתנהל רק בתוך הקשר של יחסים; היא אינה יכולה להתרחש בבידוד".

הרצאתן של עו"ד נטע הופמן ועו"ד תמאם סומרי, הסיוע המשפטי בירושלים

כנס יתד ה-2, פברואר 2019

שלום לכולם אני נטע עו"ד בסיוע המשפטי בירושלים. שלום מרחבה אני תמאם עו"ד העוסקת בבטוח לאומי וסיוע לקטינים בחברה הערבית ובמזרח העיר ירושלים.

אתחיל בסיפור. הדס עברה התעמרות מינית מתמשכת על ידי קרוב משפחה. הפגיעה הותירה צלקות ולאחר גיל 18 פנתה לבטוח לאומי שיכיר בנכות הנפשית ממנה סבלה. היא צפתה שהתהליך ייטיב עמה ויאפשר לה לממש את זכויותיה. הדס הגיעה לוועדה רפואית, נכנסה לחדר הבדיקה שם ישבו פסיכולוג ומזכירה. הרופא דפדף בניירת ושאל מדוע פנתה אליהם. הדס החלה לגמגם. ניסתה לאסוף את עצמה ולספר על הפגיעה. חסרת כוחות נפשיים היא נסגרה ונאלמה. בקשתה נדחתה בגלל אי הגשת מסמכים מתאימים וכן בגלל חוסר שתוף הפעולה שלה. אולם, איש מעולם לא הסביר להדס מהם המסמכים שיש לצרף לבקשה, ואפילו האם היא עונה על התנאים לקבלת קצבה. הדס יצאה בתחושת חוסר אונים של אי הכרה על הפגיעה והתחרטה על עצם הפנייה. ודאי לא היה בכוחה להגיש ערר או ערעור לביה"ד לעבודה.

תאוריית naming, blaming, claiming העוסקת במימוש זכויות של אוכלוסיות מוחלשות, באה לידי ביטוי בעבודתנו עם צעירים במצבי סיכון. היא מציינת שלושה שלבים שיש לעבור כדי לקבל סעד

א – לתת שם לפגיעה

ב – לזהות את מי שפגע ולהטיל עליו את האשמה

ג – לתבוע סעד בגין העוול שנגרם, תביעת הזכויות המגיעות לנפגע. לצעירים במצבי סיכון קשה להגיע גם לשלב א, מסיבות כלכליות, חוסר שפה או קושי להתמודד עם בעיות מגוונות שמנועות מעבר לחיים עצמאיים לאחר גיל 18. קשוי להתמודד עם בירוקרטיה ותהליכים מורכבים.

בסיוע המשפטי בירושלים, התחלנו בהפעלת פיילוט המתמקד בצעירים במצבי סיכון. הסיוע המשפטי היא יחידה במשרד המשפטים שנותנת סיוע לאנשים חסרי יכולת כלכלית בעניינים אזרחיים ומעמד אישי. יש אנשים שהמחוקק מאפשר להם ליהנות משירותי הסיוע המשפטי גם ללא בחינת זכאות כלכלית כמו ניצולי שואה, ערעורים על החלטות המוסד לבטוח לאומי ועוד. אנו יוצרים קשר עם עו"סים של יתד כדי להגיע לכמה שיותר צעירים ולידע אותם על זכויותיהם בערוץ ישיר. אנו מעבירים הרצאות לעובדים עם צעירים בסיכון בנושאים כמו דיני עבודה, בטוח לאומי והתמודדות עם חובות. אנו גם שמים דגש על בני אוכלוסייה חרדית וערבית.

הסיוע המשפטי הוא שחקן מרכזי בזירה המשפטית, המאפשר לקדם נגישות לצדק והובלת תהליכים חברתיים בכלים משפטיים. לאחר הקמת הפיילוט הדס וצעירים כמוהה ייהנו מסיוע משפטי כבר בתחילת הדרך וילמדו על מיצוי זכויות. אנו כבר רואים איך הפיילוט מניב שתוף פעולה עם עובדי יתד והארגונים, ואנו מטפלים בצעירים שנתקלים בקשים במקום העבודה. העתיד כבר פה ותודה על כל מי שנכח פה ומסייע לצעירים אלה לממש את זכויותיהם ולהתקדם.

סג'א תיתי – צעירה

כנס יתד ה-2 פברואר 2019

קוראים לי סג'א תיתי מכפר בענה בת 22 .

מובן מאליו לסביבה שבגיל שלי עכשיו אני אמורה להיות מסודרת, עובדת, לומדת ועצמאית ויכולה לעשות הכול לבד ושזה פשוט וקל. אבל בפועל אני אומרת לכם שזה לא פשוט ולא קל לעשות את כל זה לבד כעצמאית בת 22, יש בדרך הרבה מחסומים, אתגרים וקשיים שמצריכים הרבה אנרגיה, תמיכה והכוונה.

לכן אני עומדת בפניכם היום כדי לשתף אותכם באתגרים והקשיים שאני פוגשת כצעירה.

להיות אחראי ועצמאי זה אתגר בפני עצמו. כשהגעתי לגיל 18 אני הפכתי להיות אחראית ועצמאית ואמורה לקבל החלטות בהמשך מסלול החיים שלי עם ציפיות מהסביבה שאני יכולה לעשות את זה בקלות ולבד. מצד אחד אני מוצאת את עצמי שאני אבודה, לא יודעת מה אני רוצה, לא יודעת מה לבחור, במה לעבוד, איך לחפש עבודה, מה ללמוד, בפני הרבה מטלות וקבלת החלטות שזה מאוד מעמיס ומלחיץ שזה גורם בסוף לא לעשות כלום. ומצד שני עלי להוכיח לסביבה שכן אני יכולה להמשיך את דרכי ולהיות במסגרת מסוימת.

תעסוקה זה התחום העיקרי שאני צריכה בגילי ומתקשה לממש אותו.

למצוא עבודה מתאימה זה הקושי שעומד בפניי. אני לא מוכשרת ולא מושכלת עדיין ואני מאוד זקוקה לעבודה ובמצבי זה קשה למצוא עבודה. אין לי את הידע איך לחפש עבודה מתאימה, למי לפנות ומה לעשות ואיך לכתוב קורות חיים וכד'.

הורים, משפחה, זה דבר מאוד משמעותי בגיל שלי. חוסר הבנה, תמיכה והכוונה מההורים מאוד מקשה עלינו בגיל הזה. ההורים חושבים שאנחנו מבוגרים ועצמאיים ולכן זורקים אותנו לשחות במים לבד, אבל הורים תסלחו לי אנחנו עדיין לא מוכשרים לשחות במים לבד.

כצעירה ערבייה אני פוגשת הרבה מחסומים בגלל השפה, בהרבה תחומים בחיים אני אמורה לדבר בשפה שהיא לא שפת האם שלי בשפה העברית אבל אני לא יודעת לנהל שיחה בעברית לבד.

רציתי להתקשר למכללה ולהיות עצמאית ולברר עבור ייעוץ לימודי אבל אני לא הצלחתי לעשות את זה לבד, כי אין לי את היכולת לנהל שיחה בעברית.

כדי שאנו אוכל להגשים את החלום שלי והיעדים שלי בחיים אני צריכה תמיכה והבנה מההורים, תמיכה והכוונה מקצועית ממבוגר מקצועי ותמיכה כלכלית.

כשהייתי בת 18 חשבתי שכן אני יכולה להיות עצמאית ולהתפתח ולהתקדם בחיים ולכן זרקתי את עצמי למים לשחות לבד התחלתי ללמוד פסיכולוגיה במכללה ואחרי שנה עשיתי הפסקת לימודים, בגלל מחסום כלכלי וקשיים בלימודים מבחינת שפה וקושי בהתמודדות עם עולם האקדמיה שלא התכוננתי אליו.

לפני שנה וחצי מיאדה עו"ס יתד התקשרה אלי לחדש את הקשר, וזה היה הזמן שהייתי לבד, אבודה, יושבת בבית ולא עושה כלום.

בנקודת זמן זו הייתי כל כך צריכה תמיכה, הכלה, הבנה והכוונה. חיזקה אותי ונתנה לי את הכוח להתעורר ולהמשיך את דרכי ולהתפתח ולא להיות כלום יושבת בבית רבה עם ההורים.

הציעה אלי להשתלב בתכנית אוניברסיטה בעם באוניברסיטת חיפה, למדתי קורס מבוא למשפטים, שנתן לי חשיפה לאקדמיה, שיפר את השפה העברית שלי, שבר מחסומים מדברים חדשים ושיניתי אווירה.

כל הזמן הרגשתי שתמיד יש מישהו שיעודד אותי ויכוון אותי שזה נתן לי להרגיש בביטחון.

כמו כן אני משתתפת במנטורינג בתל אביב שזה מאוד מפתח אותי, מחזק אותי ומעודד אותי לעשות ולהתקדם בחיים. ולומדת קורס תנועה וצלילי עם תכנית להמשיך וללמוד תואר.

היום אני סג'א יותר מאמינה בעצמי, יודעת מה אני רוצה ועם כוח ואנרגיה להתפתח ולהתקדם בחיים שלי.